

Свет је пун замки, када си без ослонца

Здраво! Моје име је Александра. Желела бих да будем искрена са вама и да вас уведем у своју прошлост - кроз шта сам ја све прошла у Прихватилишту.

Надам се да нећете плакати кад будете читали овај састав. Када ми је отац преминуо, ја сам стигла у Прихватилиште, зато што нисам хтела да живим са маћехом. Ни тамо није било нешто баш лепо првих пар дана, док се нисам опустила и схватила да имам другаре око себе. Сви су ми помогли, али ја њихову помоћ нисам хтела. Опет ми је драго што сам срела дивне пријатеље. И сад креће... Неке девојке су биле љубоморне на мене и на моју другарицу. Једна због дечка, али нисам ја била крива што сам му се свидела. Она се свађала са мном, а мени, опет, није било свеједно. Колико пута сам ја њега одбила, а он се “залепио” за мене и на крају сам почела да лудим и дојадило ми је све. Тад, када сам се се свађала са њом, ударила сам руку у зид и морала сам да идем у Психијатријску болницу “Др Суботића”. Било је баш тешко пити све лекове. Кад мало боље размислим, баш је био грозан осећај - када те неко гледа да си луда, а ја нисам мислила тако. Мени је то баш помогло, а и другари су били уз мене зато што су и они кроз све то прошли. Не крају сам побегла и сад сам код стрица. Нормална сам, лепо ми је, надам се да ће тако и да остане.

Све је добро кад ти неко даје вољу за живот, а без тога ништа не можеш да урадиш. Само тонеш у мрак. Хвала свима који су ми дали снаге!

Александра Маринковић, I - 4